

[Hanne Andersen]

om der er serviceforbedringer i den aftale, man forhandler. Jeg har stærkt på fornemmelsen af det, der har været fremme offentligt indtil nu, at det er den samme service, måske til en højere pris – det skal jeg ikke blande mig i – men det fremgår i hvert fald ikke klart og tydeligt, at der også er en serviceforbedring i det. Men hvis der er det, kan vi ikke blive uenige med aftaleparterne.

Til den borgerlige ordfører, hr. Carl Martin Christensen, vil jeg gerne sige følgende om bekymringen for de små hospitaler: hvis man får en udvidet ambulanceservice, der er i takt med udviklingen, er jeg overbevist om, at man vil opleve, at de små hospitaler, der helt bestemt har en anden situation end store, veludbyggede amtssygehuse, vil kunne yde en langt bedre service. Det vil ikke være så svært for dem, når patienten når frem, hvis servicen og udviklingen er optimal, så både hjælp og medicin måske er givet undervejs, og alarmtjenesten fungerer, så Falck – hvis det er Falck – får en korrekt melding og kan sende den rette hjælp af sted. Jeg tror alt i alt, at en virkelig bekymring for de små sygehuse netop tilsiger, at det er en udvidet ambulancetjeneste, man skal have, for så fungerer de også bedre.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg vil godt understrege det, som fru Hanne Andersen var inde på i sit indlæg om hensynet til forhandlingerne og ønsket om, at de må føre til et resultat, fordi enhver kan forestille sig, at vi ellers er i en vanskelig situation. Det er naturligvis også en af årsagerne til, at jeg hverken har kommenteret amtsråds- eller Falck-siden af det nuværende system særlig indgående. Jeg tror – og det er da også min henstilling i forbindelse med arbejdet med dette forslag – at man bevidst skal prøve hellere at fremme et forhandlingsresultat end at lægge hindringer i vejen for, at et forhandlingsresultat kan opnås. Der er, som hos alle, der kender til overenskomstforhold, altid i sådan en situation en naturlig interesse for alle – også os, der står uden for forhandlingerne – i, at forhandlingsklimaet er godt og kan føre til et resultat. Jeg er derfor også afskåret fra at give oplysninger om, hvad der forhandles om, og hvordan disse forhandlinger forløber, men skal henholde mig til det ønske, som Amtsrådsforeningens

afgæde formand, hr. Per Kaalund, gav på Amtsrådsforeningens generalforsamling, om, at der kan opnås et godt resultat. Det kan vi så lægge vores ønsker og forhåbninger i, og jeg føler mig overbevist om, at det er den rigtige vej.

Det var, som om der indgik to former for beredskab i indlæggene fra partierne – man havde to forskellige situationer for sig, når man vurderede spørgsmålet om beredskabets omfang. Det ene var det, som vel er affødt af de mange redegørelser og oplysninger, som foreligger om mulighederne for at komme bedst igennem ved hjertetilfælde, og hvor vi taler om, ganske få minutters afstand, hvor vi taler om, at ambulancen indfinder sig, skal vi sige inden for 5 minutter, og hvor det er vigtigt for patientens situation.

Det vil sige, at vi her taler om nogle ganske bestemte geografiske områder, områder, som ligger inden for ret kort afstand, ikke alene fra et sygehus, men også fra et specialiseret sygehus, for her er det jo ikke nok at være inden for afstand af et af de mindre, blandede sygehuse, eller hvilken karakteristik man nu kan give af dem, for her vil behandlingsmuligheden ikke foreligge tilfredsstillende.

Det andet, som ikke mindst fru Dagmar Mørk Jensen var inde på, og som jeg meget vel forstår, er den synsvinkel, man har, når man befinder sig i de dele af landet, som vi kalder de tyndt befolkede, hvor der i forvejen er meget langt mellem sygehusene, endnu længere mellem de store specialiserede sygehuse, hvor afstanden også i forhold til ambulanceservicen vel er størst, og hvor adresseforvekslinger kan være et problem. Det er naturligvis alt sammen noget, man kan overveje, men her taler vi under alle forhold om en anden form for beredskab end det, som hr. Agerschou var inde på i forbindelse med spørgsmålet om godt udrustede ambulancer, veluddannede folk, som kunne indlede en behandling allerede i ambulancen på vej til sygehuset til den videre behandling. Jeg opfattede det, som om det var to forskellige synsvinkler, der blev anlagt, og begge synsvinkler er selvfølgelig relevante, men det er to forskellige ting, vi taler om.

Jeg har i mit arbejde med at sætte mig ind i dette område – jeg er jo ny på området – haft megen glæde af at se de redegørelser og betænkninger, som foreligger, og der er jo